

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

UUDISTAT ARMOLLASI
HERÄTTÄJÄJUHLAT NILSIÄ 7.-9.7.2017

Lauantai 8.7.2017
iltaseurat klo 18.30
Antti Heikkinen

Hyvä seuraväki,

kukaan ei ole profeetta omalla maallaan. Ei sitä ollut aina Paavo Ruotsalainenkaan, kuten hyvin tiedämme. Monet pitivät häntä löyhkänä ja syystäkin. Vielä minun lapsuusvuosinani Ukko-Paavon nimellä oli näillä tanhuvilla kovin kaksitahoinen kaiku — toisten mielestä paikallisen suurmiehen muistoa vaalittiin aivan turhan takia, toiset taas pitivät häntä miehistä parhaana, melkein kaikkivaltiaasta seuraavana.

Vaikka Nilsin edellisiä herättäjäjuhlia vietettiin syntymävuonnani, muistan omasta lapsuudestani parhaiten nuo ensisimainitut mielipiteet. Muistan kuulleeni ennen muuta tarinoita ovenpieleen kopsahaneesta kirveestä, jolla Riitta tavoitteli talon viimeinen leipä kontissaan kylille lähtenyttä aviosiippaansa. Parhaiten muistan meillä iltaa istuneen kylänukon kiteytyksen: ”Ihan jonniinjoutava haistapaskan ukko.”

Senkin muistan, että tämän määrään jälkeen äiti loi minuun merkitseviä katseita ja niistä ymmärsin pitää turpani kiinni. En sanonut mitään siitä, että vasta edellisenä päivänä olimme puhelleet sukulaisuussuhteestamme tähän haistapaskan ukkoon. Paavo Ruotsalaisen tytär oli isoukkini mummo ja lapsenmielessäni harmittelin, jotta minkä takia minun piti syntyä jatkumoksi näin kurjaan sukuun.

Vasta aikuisuuden kynnyksellä ryhdyin selvittämään paremmin sukumme kuuluisimman miehen tekemisiä ja puhumisia. En minä niistä kovin suuresti vaikuttunut, ainakin minun kohdallani Paavon opeista perille pääseminen vaati tuekseen elettyä elämää. Se vaati kiusauksia, niihin lankeamista, aitoa armon kaipaamista, sen saamista ja sen hukkaamista. Kolmekymmentäkaksi vuotta se kesti, sen verran minulla on nyt vuosia mittarissa, mutta nyt pä on mukava todeta olevansa uskovainen ihminen, oikein julkikörtti ja sitä tehden hirveän paljon parempi ihminen kuin mitä keskivertoeläjät noin yleensä.

No niin. Tämä loppu oli huumoria. Kyllä se menee ihan toisinpäin. Nykyisin uskallan myöntää olevani viheliäinen eläjä, perso kiusauksille ja muutenkin keskentekoinen. Sellaiseksi jäänkin, tuskin vanheneminen minun miellyttävämpiä puoliani ainakaan korostaa. Mutta ei se harmita, se on ennemminkin lohdullista, koska en ole näiden piirteitteni kanssa yksin. Ne pätevät meihin kaikkiin ja ennen muuta niihin, jotka ylentävät itsensä sanoutumalla niistä irti. Erinomaisuutensa korostajat sanoutuvat irti ihmisyydestään ja sen vuoksi Paavo Ruotsalainenkin oli kaukana joutavasta haistapaskan ukosta: Hän uskalsi tunnustaa olevansa ihminen. Hän uskalsi antaa ihmiselle häpeän ja Jumalalle kunnian.

Tätä puhetta kirjoittaessani havahduin miettimään, millainen tuo kunnian saava Jumala sitten on — millainen on minun Jumalani?

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

UUDISTAT ARMOLLASI
HERÄTTÄJÄJUHLAT NILSIÄ 7.-9.7.2017

Aika paljon Jumalalleni määreitä keksin, mutta hölmö olisin, jos ryhtyisin niitä tässä ääneen sanomaan. Mikä minä olen Jumalaa määrittämään ja ylipäättään sellainen on aika vaarallista touhua, koska niin monet maailmaa repivistä pahuuksista saavat alkunsa siitä, että ihminen tekee Jumalasta itsensä näköisen, itselleen sopivan ja omien ajatustensa takana seisovan. Yhtä sanaa sentään käytän: Minun Jumalani on hyvä.

Paljon hyvää hän on minulle antanut, paljon hyvää hän on antanut kaikille meille. Lisäksi hän on antanut meille vallan tehdä hyvää itsellemme ja toisille, mutta keuhko vieköön, pystymme tekemään myös paha — niin itsellemme kuin toisillemmekin. Näihin asioihin hän meille vallan antoi ja koska olemme ahneita, emme ole siihen tyytyneet. Ja niin minä arvelen, että liiaksi asti me jo olemme valtaa itsellemme ottaneet. Sen vuoksi on väärin osoittaa syyttävä sormi niin monen pahuuden kohdalla kaikkivaltiaan suuntaan — kyllä me saamme enimmistä itseämme syyttää. Mitäs karkasimme hyvän Jumalan karsinasta.

Hyvä seuraväki,

me saamme olla täällä kiittämässä hyvää Jumalaa. Emme me ole täällä ylistämässä Paavo Ruotsalaista, vaikka varmasti muistammekin monessa otteessa hänen elämäntyötään ja ajatusmalliaan. Pikanttina yksityiskohtana on vielä pakko mainita se, että täällä samalla kentällä sijaitsi toistasataa vuotta sitten Nilsiä vanha kirkko. Kun Ukko-Paavo haudattiin, kieltäytyi Nilsiä silloinen kirkkoherra antamasta vanhaa kirkkoa saattoväen käyttöön. Lopulta hän myöntyi, Paavon arkku kannettiin alttarille ja kun se laskettiin hautaan, pudotti suntio Möykkynen monttuun myös avainnippunsa. ”Sepä vei Ukko-Paavo kirkon avaimet mennessään”, supattelivat hautajaisvieraat.

Jos minä jotain näiltä juhlilta toivon niin sitä, että täällä saisimme nuo avaimet takaisin ja lakkaisimme tekemästä Jumalasta kiistankappaletta.

Hyvää elämää ja jääkää sen Jumalan huomaan, joka teitä on siunannut.